

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 11. listopadu 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona – Španělsko) – Cristian Pujante Rivera v. Gestora Clubs Dir SL, Fondo de Garantía Salarial

(Věc C-422/14) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Sociální politika — Hromadné propouštění — Směrnice 98/59/ES — Článek 1 odst. 1 první pododstavec písm. a) — Pojem ‚zaměstnanci, kteří jsou obvykle zaměstnání‘ v dotyčném podniku — Článek 1 odst. 1 druhý pododstavec — Pojmy ‚propouštění‘ a ‚skončení pracovního poměru, které lze považovat za propouštění‘ — Metoda stanovení počtu propouštěných zaměstnanců“

(2016/C 016/13)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona

Účastníci původního řízení

Žalobce: Cristian Pujante Rivera

Žalovaní: Gestora Clubs Dir SL, Fondo de Garantía Salarial

Výrok

- 1) Článek 1 odst. 1 první pododstavec písm. a) směrnice Rady 98/59/ES ze dne 20. července 1998 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění musí být vykládán v tom smyslu, že zaměstnanci s pracovními smlouvami uzavřenými na dobu určitou nebo pro vykonání určitých prací musí být považováni za zaměstnance, kteří jsou „obvykle“ zaměstnání v dotyčném podniku, ve smyslu tohoto ustanovení.
- 2) Za účelem prokázání existence „hromadného propouštění“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) směrnice 98/59, jež má za následek uplatnění této směrnice, musí být podmínka uvedená v druhém pododstavci tohoto ustanovení, že je „propouštěných zaměstnanců nejméně pět“, vykládána v tom smyslu, že se nevztahuje na další formy skončení pracovního poměru, které je třeba považovat za propouštění, ale pouze na propouštění ve striktním slova smyslu.
- 3) Směrnice 98/59 musí být vykládána v tom smyslu, že skutečnost, že zaměstnavatel jednostranně provedl v neprospěch zaměstnance podstatnou změnu základních náležitostí jeho pracovní smlouvy z důvodů, které nesouvisí s osobou tohoto zaměstnance, spadá pod pojem „propouštění“ uvedený v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) této směrnice.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 421, 24.11.2014.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 11. listopadu 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Münster – Německo) – Klausner Holz Niedersachsen GmbH v. Land Nordrhein-Westfalen

(Věc C-505/14) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Články 107 SFEU a 108 SFEU — Státní podpory — Podpora poskytnutá v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU — Rozhodnutí soudu členského státu, kterým se určuje, že smlouva, kterou byla poskytnuta tato podpora, je platná — Překážka věci pravomocně rozsouzené — Konformní výklad — Zásada efektivity“

(2016/C 016/14)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Münster

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Klausner Holz Niedersachsen GmbH

Žalovaný: Land Nordrhein-Westfalen

Výrok

Za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, brání unijní právo tomu, aby použití ustanovení vnitrostátního práva, které zakotvuje zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené, znemožňovalo vnitrostátnímu soudu, který určil, že smlouvy, které jsou předmětem sporu, jenž mu byl předložen, představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, která byla poskytnuta v rozporu s čl. 108 odst. 3 třetí větou SFEU, vyvodit z tohoto porušení veškeré důsledky z důvodu pravomocného vnitrostátního soudního rozhodnutí, v němž bylo určeno, že tyto smlouvy jsou nadále platné, aniž bylo přezkoumáno, zda představují státní podporu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 65, 23.2.2015.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 19. listopadu 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Varbergs tingsrätt – Švédsko) – P v. Q

(Věc C-455/15 PPU) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Naléhavé řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Příslušnost a uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti — Nařízení (ES) č. 2201/2003 — Článek 23 písm. a) — Důvody pro neuznání rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti — Veřejný pořádek“

(2016/C 016/15)

Jednací jazyk: švédština

Předkládající soud

Varbergs tingsrätt

Účastníci původního řízení

Žalobce: P

Žalovaná: Q

Výrok

Článek 23 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud nedošlo – s přihlédnutím k nejlepším zájmům dítěte – ke zjevnému porušení právního pravidla považovaného v právním řádu členského státu za zásadní, nebo práva, které je v tomto právním řádu uznáváno za základní, toto ustanovení neumožňuje, aby soud tohoto členského státu, který se považuje za příslušný k rozhodování o péči o dítě, odmítl uznat rozhodnutí soudu jiného členského státu, který rozhodl o péči o toto dítě.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 346, 19.10.2015.